

СТАНОВИЩЕ

на доц. д-р Стефан Маринов Минков,
преподавател във Шу „Епископ Константин Преславски“;
член на научно жури за избор на професор
в научната област 2. Хуманитарни науки;
професионално направление 2.2. История и археология
(История на България – Нова българска история),
обявен от Факултет по хуманитарни науки
на Шуменския университет „Епископ Константин Преславски“
за нуждите на катедра „История и Археология“;
публикуван в „Държавен вестник“, бр. 28 от 8.04.2016 г.

По обявения конкурс документи е подал един кандидат – доц. д.и.н. Бисер Христов Георгиев. Кандидатът отговаря на всички условия, необходими за участие в конкурс за заемане на академичната длъжност „професор“.

Б. Георгиев започва работа в системата за висше образование през 1987 г., а от 1997 г. до днес е на основен трудов договор в Шу. Преминва последователно през всички нива на научната и преподавателска кариера. През 1996 г. придобива образователната и научна степен „доктор“, през 2010 г. получава научното звание „доцент“, а през 2014 г. защитава дисертация за присъждане на научната степен „доктор на науките“ на тема: „Парламентарната опозиция и вътрешната политика на българските правителства в Народните събрания (август 1887 – януари 1908)“. Доц. д.и.н. Бисер Георгиев е автор на седем монографии, шест учебници и учебни помагала, 14 брошури и студии, 28 статии, осем рецензии, становища и

отзиви. В настоящия конкурс кандидатът участва с един автореферат на дисертация, четири монографии, четири учебници и учебни помагала, десет студии, десет статии, информация за рецензиране на една книга и едно учебно ръководство, отзыв, съставителство и редакция на сборник (списание).

В съпътстващите конкурса документи е представен списък на публикациите, с които Б. Георгиев е участвал в предишни конкурси и процедури – „доктор“ и „доцент“. Липсва за „доктор на историческите науки“, но няма изискване такъв да бъде представен. От списъка е видно, че публикациите, с които колегата Георгиев кандидатства за научното звание „професор“ не повтарят публикациите от предходни конкурси, т.е. не са били рецензирани.

Научното творчество на Б. Георгиев е концентрирано върху няколко проблемни области – партийна система и партийно строителство, историческо развитие на две от българските партии (Либерална и Младолиберална), парламентарната опозиция и вътрешната политика в България до войните за национално обединение, идейните възгледи и политическата кариера на д-р В. Радославов и Д. Тончев, българският национален въпрос. Видно е, че кандидатът проявява определено предпочитание към периода на последната четвърт на XIX – началото на XX век, като същевременно интересите му покриват разнообразни аспекти от българската история през този период. Показателно за мен е, че хронологическият подход, използван в изследванията, е подчинен на проблемния – това е свидетелство за осмисляне на историческите процеси и опит за анализ на процесите в българското общество, особено в партийната и парламентарна история, в изграждането на модерната българска политика и развитието ѝ на фона на цялостното обществено развитие. Своеобразен апогей, но не и епилог (надявам се) в научното творчество на Георгиев е

изследването на политическата биография на д-р В. Радославов – неговата последна монография, която е без аналог в съвременната историография, както самият той констатира.

Книгата „Миражът за „Велика България“. Животът и дейността на д-р В. Радославов (1854 – 1929). Изд. „Ивис“: Велико Търново, 2016, 600 стр. е обемно изследване, в което са направени редица фактографски и интерпретативни приноси за отделни събития, явления и личности в българския политически живот до края на 20-те години на ХХ век. Б. Георгиев прави сериозна преоценка на мястото на Радославов в политиката на страната; разчупва някои от стереотипните оценки, съществуващи в българската историография до този момент. Част от анализите му ще провокират дискусии, други ще бъдат приети или отхвърлени. Книгата обаче безспорно е добре аргументиран авторов прочит на българската история, с акцент върху политическия модел, парламентарната система и междупартийните борби в България. Тук искам да спомена не като бележка или критика, а по-скоро като нереализирано очакване, че личният живот на д-р Радославов е поставен на заден план, на места са пренебрегнати сведенията за него, за сметка на фактите от политическата история на либералната партия.

Три от монографиите, с които кандидатът участва в конкурса, а именно „Парламентарната опозиция и политиката на Стамболовото правителство (1887–1894)“, „Парламентарната опозиция и вътрешната политика на българските правителства (1901–1903)“ и „Парламентарната опозиция и вътрешната политика на българските правителства (август 1887–януари 1908)“ са органически свързани – изследват и интерпретират един и същ исторически проблем – за ролята на българския парламент в политическия живот на Княжество България, чрез анализ на дейността на опозиционните

партии. Тези монографии са в основата на дисертацията на кандидата за „доктор на науките“. По същество те продължават модерните тенденции в историографията да прилагат проблемния подход при представянето на българската история.

В раздела „Учебници и учебни помагала“ за рецензиране са представени четири заглавия. Чрез тях може да се оцени функцията и ролята на Бисер Георгиев като преподавател, който активно се включва в учебния процес, води разнообразни и модерни като съдържание лекционни курсове, подпомага и облекчава подготовката на студентите.

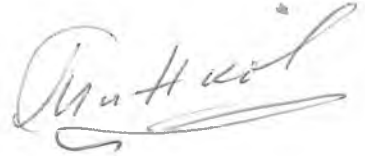
В студиите и статиите на кандидата се откриват, както детайлни изследвания на отделни аспекти от вътрешната и външната политика на страната, така и обобщаващи изследвания, които имат концептуален характер, например „Стратегическото значение на Черноморския регион за българските правителства от Съединението до Балканските войни“. Това изследване е включено в раздела „Статии“, а по същество е със студиен характер; в раздел „Студии“ от друга страна са включени някои конкретни проучвания, които не притежават такъв характер. Тази бележка е от организационно-структурно естество и не касае научната стойност на публикациите на Б. Георгиев. Отличителната им характеристика е използването на голямо количество източници и познаването в детайли на историческата литература, което позволява на техния автор убедително да аргументира тезите и коментарите си върху различни факти и събития от българската история от Освобождението до края на Първата световна война.

В заключение искам да спомена, че автосправката за приносите отразява пълно (детайлно) и коректно, без самоизтъкване, резултатите от десетилетия изследователски труд. Като имам предвид всички научни постижения на доц. д.и.н. Бисер Христов Георгиев и опита му на

дългогодишен университетски преподавател и изследовател в областта на новата българска история, предлагам на уважаемото научно жури той да бъде избран за „Професор“ по История на България – Нова българска история.

21.07.2016 г.

Шумен

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Stefan Minchev', written in a cursive style.

(доц. д-р Стефан Минков)